

til nogen virkelig Nytte eller til Værdiggjælfelſe for at faae Arbeidet ombord godt udført. Jeg vil haabe, at det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Tuxen) og Andre, ſom have hitret ſig derom, ved Endringsforſlag, ſom jeg ſkal tiltræde, vilſe være i Stand til at faae denne Beſtemmelse bortſkaffet. Der kunde iøvrigt, hvis man, efter hvad det ærede Medlem for Viborg (Klein) har bemærket, ikke uden videre kan lade denne Straf falde bort, ſies til § 3, at udenfor de der nævnte Tilfælde forbydes legemlig Tugtſelſe. — Jeg ſkal ikke opholde mig ved de Bøder, ſom ere foreſlaaede i § 5, og ſom ſaa vidtløftigt ere omtalte af Andre; jeg er enig i, at de fleſte Tilfælde maae noget omgjøres. Jeg ſkal blot endnu gjøre opmærkſom paa § 7. Der omtales beſtandig, at i de Tilfælde, hvor en ſaadan Execution af Tampraf finder Steb, ſkal der være Vidner tilſtede. Hvorledes vil man nu forholde ſig paa Skibe, ſom ikke have større Befætning end Skipperen, en Mand og en Dreng, og det er Drengen, ſom Tamningen ſkal gaae ud over? Her mangle de i Loven befalede Vidner; ſkal Beſtemmelfen ikke være anvendelig paa denne Deel af Søarten, eller ſkal Skipperen paa et ſaadant Fartøj have Lov til frit at tampe ſaa meget ham lyfter? Det var dog beſt at faae dette opklaret, inden vi ſætte vort Navn paa en ſaadan Lov. Iøvrigt ſkal jeg bemærke, at den hele Proces, ſom ſkal finde Steb, naar en ſaadan Tampeforretning ſkal foregaae, er overmaade beſværkelig og forudſætter, at alle Parter kunne læſe og ſkrive, hvilket ikke i Almindelighed er Tilfældet. — Ved § 21, der allerede er omtalt, troer jeg ogſaa at burde gjøre opmærkſom paa, at det vilde være forſigtigſt og retfærdigſt, hvor Overfald ſkeer paa Befalingsmanden, eller paa den paa Skipperens Begne Befalende, at ſætte til: „uden ſærdeles Anledning“. Det er ikke noget ſjældent Tilfælde ombord i Skibe, at en brutal Styrmand ſlaaer en Mand og behandler ham paa en ſlet Maade. Derſom denne nu, under meget aggraverende Omſtændigheder, tog Lidt fra ſig, ſkulde da ikke Styrmandens Opførelſe mod ham komme ham noget tilgode ved Straffens Beſtemmelse? — Der er under § 32 Anledning til at gjøre en lille Forandring; det er bedre, forekommer det

mig, naar et Skib forliſer, at Mandſkabet bør være tilſtede, ſaalænge der er Noget at redde. Her, efter denne Lov, forfalder deres Hyre den Dag, da Ulykken ſkeer, og ſaa tilkommer dem for Arbeidet: — der ſiges ikke, at de ſkulde vedblive at arbejde, men det antager jeg, — en paſſende Bjerjeløn. Det er ikke godt at ſætte denne „Bjerjeløn“, thi dette kunde give en Foreſtilling om, at de ikke mere høre til Skibet, men gaae ind under den almindelige Bjergerclafſe. Efter min Mening bør de beholde deres Hyre, ſaalænge de ere med at redde fra Skibet, og for Extraarbejde, ſom der i ſaadanne Tilfælde i Almindelighed vil være, maa der tilkomme dem nogen Godtgjælfelſe, men man ſætte det ikke ind ſom Bjerjeløn, thi dette har en ganſke anden Betydning, undertiden en meget ſlem Betydning. — Jeg troer ikke, at det er nødvendigt, efter Alt, hvad der allerede er anført, at opholde ſig videre ved de andre Paragrapher; jeg ſkal kun bemærke, at nogle Rettelſer ſikkert ere nødvendige og nødtvungne; hvor der er Tale om Rømning. Det er af de Tilfælde, ſom kunde udsætte Skib og Gods for den allerſtørſte Fare og uoprettelige Tab, og der maa derfor tages ſtrange Forholdsregler mod dem, der iſær under viſe Omſtændigheder rømme fra et Skib. — Det er Noget, der er ganſke i ſin Orden, naar der i de „almindelige Beſtemmelſer“ gives Udfigt til et Forplejningsreglement af Indenrigsministeriet. Jeg ſkulde mene, at det ikke var urigtigt, om der tillige blev truffet Beſtemmelſer om, at det Locale, ſom Mandſkabet benytter, ſkulde være af en vis Størrelſe, et viſt Cubikindhold. Jeg kjender mange Fartøier, hvor man paa en temmelig gruſom Maade ſtuder Mandſkabet ſammen, til ikke ringe Skade for deres Sundhed. — Flere Talere have omtalt vore Conſuler i Udlandet. Dette Forhold ſtaaer uægtelig ikke paa nogen tilfredsſtillende Fod, og kan ei heller være det, naar man ikke vil gaae til bethdelige Udgifter for at holde danſke Conſuler; de fleſte af de Conſuler, ſom jeg har havt Veilighed til at lære at kjende, have ſaa at ſige ingen anden Inter-eſſe for deres Conſulater, end at de have Waabnet hængende over deres Port og have en Frakke, ſom de kunne iſøre ſig ved feſtlige Veiligheder, hvorhos de tillige oppebære en vis